

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 37Zm/415/1999
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1099899761
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Janečková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1099899761.21

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členov senátu JUDr. Eleny Ondrišovej a Mgr. Štefana Zelenáka, v právnej veci žalobcu: STRODEN MANAGEMENT LIMITED, so sídlom 4 Afentrikas, Afentrika Court, Office 2, 6018, Larnaca, Cyprus, č. HE 117 862, zast.: LAWS, s.r.o., so sídlom Rajska 7, 811 08 Bratislava, IČO: 36 729 078, proti žalovanému: Slovenský plynárenský priemysel, a.s., Mlynské Nivy 44/a, 825 11 Bratislava, IČO: 35 815 256, zast. advokátkou JUDr. Irenou Sopkovou, so sídlom Hlavná 25, 040 01 Košice, o zaplatenie 350 000 000,- Kč s príslušenstvom, jednohlasne, takto

rozhodol:

Zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave č.k. 37Zm/415/1999-41 zo 17.5.1999 sa ponecháva v platnosti v celom rozsahu.

Súd rozhodne o náhrade trov konania do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Pôvodný žalobca Union banka, a.s. žalobou z 25.3.1999 navrhol, aby súd vydal zmenkový platobný rozkaz, ktorým žalovanému uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 350.000.000,- Kč so 6 % úrokom od 25.3.1999 do zaplatenia, zmenkovú odmenu vo výške jednej tretiny percenta zmenkovej sumy, t.j. 1.166.666,60 Kč a nahradiť žalobcovi trovy konania za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia. Na odôvodnenie svojho návrhu uviedol, že žalovaný 28.9.1998 vystavil v Bratislave na rad obchodnej spoločnosti SEZOOZ GROUP a.s. so sídlom vo Vsetíne, Dolné náměstí 1356, päť vlastných zmeniek znejúcich vo všetkých prípadoch na 70.000.000,- Kč, splatných v Bratislave na videnie, obsahujúcich doložku o efektívnom platení v českých korunách. Remitent SEZOOZ GROUP a.s. všetky tieto zmenky indosoval 6.10.1998 na rad Union banka, a.s. (pôvodný žalobca). Žalobca predložil zmenky k zaplateniu 25.3.1999 domicilátovi VÚB, a.s. v Bratislave, tento však platenie odoprel, čo bolo osvedčené notárom. Na predloženie zmeniek k plateniu bol žalovaný s ohľadom na vistasplatosť zmeniek upozornený 18.2.1999, teda viac ako mesiac pred prezentačným úkonom. Pripojil originály piatich vlastných zmeniek splatných na videnie, každá na zmenkovú sumu 70.000.000,- Kč.

Súd na základe predložených prvopisov zmeniek vydal 17.5.1999 zmenkový platobný rozkaz, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote námietky. K námietkam sa vyjadril žalobca písomným podaním z 30.7.1999.

Na prejednanie námietok súd nariadil pojednávania a rozsudkom zo 17.4.2000 rozhodol tak, že zmenkový platobný rozkaz ponechal v platnosti v celom rozsahu a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania. Na odvolanie žalovaného Najvyšší súd SR ako súd odvolací rozsudkom z 29. novembra 2001 č.k. 7Obo 182/2000-569 napadnutý rozsudok potvrdil.

Žalovaný podal dovolanie, ktoré bolo dovolacím súdom odmietnuté. Na základe mimoriadneho dovolania Najvyšší súd SR ako súd dovolací rozsudkom z 19. júna 2003 sp. zn. MOBdo V 8/02 zrušil rozsudok odvolacieho súdu z 29.11.2001 (7Obo 182/2000-569) a rozsudok prvostupňového súdu zo 17.4.2000 (37Zm 415/99-232) a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Dovolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí sp.zn. MOBdo V 8/2002 z 19. júna 2003 uviedol, že súdy nemôžu prihliadať a ani sa zaoberať inými námietkami než tými, ktoré sú obsahom podania žalovaného z 1. júna 1999 (č.l. 42 - 47), pretože sú povinné rešpektovať tzv. koncentračnú zásadu v zmysle § 175 ods. 3 OSP.

Dovolací súd konštatoval, že v tomto podaní t.j. z 1.6.1999 žalovaný vôbec nenamieta, že by nebolo došlo k riadnemu odovzdaniu zmeniek remitentovi SEZOOZ GROUP a.s., taktiež nie je namietané porušenie zákona č. 600/1992 Zb. a vôbec nie je namietaná neplatnosť zmeniek, a preto je nutné vychádzať z toho, že sporné zmenky sú platné.

Dovolací súd poukázal na podanie z 1.6.1999, v ktorom žalovaný uviedol relatívne námietky, ktoré sa týkajú kauzálneho vzťahu žalovaného k firme SEZOOZ GROUP a.s. Všetín, ktorý vznikol na základe kúpnej zmluvy uzavretej týmito subjektami 29.9.1998. Podľa tejto zmluvy SEZOOZ GROUP predáva žalovanému technologické zariadenie za kúpnu cenu 350.000.000,- Kč. Žalovaný namietal, že táto kúpna zmluva je neplatná (bod 1 podania). V ďalších bodoch podania (2 až 4) namietal simuláciu ďalších súvisiacich právnych úkonov s uvedenou kúpnu zmluvou, a to zmluvu o budúcej zmluve z 29.9.1998, dodatok č. 1 k tejto zmluve z 1. decembra 1998, dohodu o vzájomnom započítaní záväzkov z 3. decembra 1998, ako aj ďalšie právne úkony. V závere týchto bodov (č.l. 46) žalovaný výslovne konštatuje, že rovnako, ako je to pri neplatnosti kúpnej zmluvy a absencii dohody o splatnosti a obchodovateľnosti krycej zmenky, aj v tomto prípade uplatňuje námietky proti zmenke z dôvodov, ktoré vychádzajú z právnych vzťahov so zmenkou súvisiacich. V nadväznosti na toto konštatovanie potom v bode 5 námietok žalovaný uvádza, že žalobca (UB) poznal obsah kúpnej zmluvy z 29.9.1998 a ďalšie súvislosti a vedel, že išlo o simulované krycie zmenky na simulovanú peňažnú pohľadávku, vedel, že prevod zmeniek slúži na krytie poskytnutia úveru, z čoho je zrejmé, že žalobca (UB) konal na škodu žalovaného v zmysle ust. čl. I. § 17 zák. č. 191/1950 Zb.

Dovolací súd konštatoval, že sa súdy nižšieho stupňa sa obsahom ust. čl. I. § 17 zák. č. 191/1950 Zb. dôsledne neriadili. Ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka, môže zmenkový dlžník uplatniť voči nadobúdateľovi i námietky relatívne. Z uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že abstraktnosť zmenkového vzťahu (t.j. jeho nezávislosť na príčinnom zmluvnom vzťahu) nie je absolútna. Ak zmenkový záväzok vznikol na základe kauzálneho nezmenkového záväzku, potom za podmienok uvedených v čl. I. § 17 zmenkový dlžník môže voči majiteľovi zmenky robiť aj tie námietky, ktoré sa týkajú kauzálneho záväzku. Základnou podmienkou pre takýto postup zmenkového dlžníka je to, že majiteľ zmenky pri jej nadobúdaní konal vedome na škodu dlžníka. V tomto smere zo strany nadobúdateľa zmenky nemusí ísť o úmysel priamy, ale postačuje aj úmysel nepriamy, čo znamená, že nadobúdateľ vedel, že škodu môže spôsobiť a pre prípad, že škodu spôsobí, bol s tým uzročený. Preto ani v takomto prípade indosament nemá abstraktné účinky.

Z hľadiska uvedeného dovolací súd záver súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu o tom, že nebolo preukázané, že by nový majiteľ zmenky (UB) konal vedome na škodu dlžníka (nadobudol zmenky indosamentom 6.10.1998 s úmyslom poškodiť dlžníka) považoval za predčasný, pretože vychádzal zo skutkových zistení, ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Konštatoval, že sa súd prvého stupňa a dovolací súd z hľadiska posúdenia dobromyseľnosti žalobcu (UB) pri nadobúdaní zmeniek najmä nezaoberal výpoveďou svedka S. W., ako aj ďalších svedkov, podľa ktorých žalobca (UB) mal vedomosť o uzatváraní fiktívnych zmlúv, sám ich vymyslel a inicioval.

Uviedol, že nakoľko svedok S. W. ako bývalý riaditeľ SEZOOZ GROUP a.s., ktorý požiadal Union banku o spoluprácu, podpisoval predmetné zmluvy, ako aj ďalšie doklady, nepochybne patrí v celej záležitosti k najlepšie informovaným osobám, bolo ho nutné opätovne vypočuť.

Dovolací súd ďalej vytkol súdu, že nezadovážil trestné spisy a neoboznámil sa s nimi napriek tomu, že vedel o začatí trestného stíhania voči S. W. (bývalý predseda predstavenstva SEZOOZ GROUP) a

O.. E. (bývalý ekonomický riaditeľ žalovaného), hoci bol povinný zistiť, či trestné stíhanie súvisí s týmto občianskym súdnym konaním, zistiť, ktorých konkrétnych osôb sa týka, či sú trestne stíhané aj osoby z Union banky a podľa okolností mal vyčkať na skončenie tohto trestného stíhania a dotedy konanie prerušiť.

Súd po vrátení veci na ďalšie konanie uznesením z 8.12.2003 v súlade so záväzným právnym názorom dovolacieho súdu konanie prerušil podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. až do ukončenia trestného konania voči obv. O.. O. E. a obv. S. W.. Proti tomuto uzneseniu sa odvolal žalobca a NS SR ako súd odvolací uznesenie o prerušení konania potvrdil rozhodnutím zo 16. januára 2004 č.k. 3Obo 9/04-1019.

Krajský súd uznesením z 24.1.2005 pripustil, aby na miesto doterajšieho žalobcu vstúpila spoločnosť STRODEN MANAGEMENT LIMITED so sídlom Parou Larnaca, Cypruská republika.

Nový žalobca navrhol, aby súd nariadil predbežné opatrenie. Jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia súd uznesením zo 4. júla 2006 zamietol a rozhodnutím NS SR zo 6. septembra 2006 bolo uznesenie súdu prvého stupňa potvrdené.

Krajský súd zamietol návrh žalobcu na pokračovanie v prerušenom konaní a na odvolanie žalobcu NS SR ako súd odvolací rozhodnutím zo 6.9.2006 zmenil napadnuté uznesenie tak, že zrušil uznesenie KS v Bratislave z 8.12.2003 o prerušení konania a nariadil pokračovať v konaní.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný a NS SR ako súd dovolací rozsudkom z 28. augusta 2007 č.k. 1Obdo V 108/2006-1372 dovolanie v zrušujúcej časti odmietol a vo zvyšku dovolanie zamietol. Vo svojom rozsudku vyslovil, že je správny záver uvedený v uznesení odvolacieho súdu, že žiadnemu inému orgánu ako súdu neprislúcha posúdiť námietky žalovaného proti zmenkovému platobnému rozkazu, ktorý vydal súd prvého stupňa a jedine ten musí o nich rozhodnúť. Ďalej uviedol, že neexistujú skutočné dôvody a ani právny titul na prerušenie konania.

Krajský súd preto vo veci vrátenej na ďalšie konanie nariadil pojednávanie na prejednanie námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu v súlade s právnym názorom dovolacieho súdu, uvedeným v zrušujúcom rozsudku z 19. júna 2003, ktorý je pre súd v zmysle § 243d O.s.p. záväzný a zistil, že v námietkach z 1.6.1999 žalovaný nenamietal, že zo strany žalovaného nedošlo k riadnemu odovzdaniu zmeniek remitentovi. SEZOOZ GROUP a.s. teda nenamietal ani vecnú legitimitáciu Union banky (predchádzajúci žalobca), nenamietal porušenie zákona č. 600/1992 Zb. a nie je namietaná neplatnosť zmeniek. Preto je nutné vychádzať z toho, že zmenky sú platné.

Súd si vo veci vyžiadal z trestného kolégia tunajšieho súdu kópiu rozhodnutia NS SR sp. zn. 2To 46/2004, ktorým bol zrušený rozsudok 1T 28/2002 a z uznesenia NS SR z 22.9.2007 zistil, že O.. O. E., bývalý ekonomický riaditeľ žalovaného, bol obžalovaný pre spolupáchateľstvo pokračovacieho trestného činu podvodu, ktorého sa mal dopustiť tým, že od Union banky po dohode s O.. D. C. a S. W. mal v úmysle podvodným spôsobom vylákať finančné prostriedky a uzavrieť zmluvu s fiktívnym kauzálnym pozadím bližšie nešpecifikovaného technologického zariadenia a ďalej, že O.. O. E. podpísal zmluvu o vzájomnom finančnom vysporiadaní pohľadávok a záväzku medzi SPP, SEZOOZ GROUP a.s. a Globe 21 a.s., hoci vedel, že SPP nemá voči SEZOOZ GROUP a.s. žiadne záväzky a navyše zmluvu podpísal 3.12.1998 napriek tomu, že od 6.11.1998 mal zrušené oprávnenie podpisovať za SPP.

Z uznesenia Vrchného štátného zastupiteľství v Olomouci sp. zn. 4VZv 1/2002 o zastavení trestného stíhania voči obv. O.. D. C. a O.. A. V., ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.4.2002 súd zistil, že títo bývalí pracovníci Union banky boli stíhaní pre trestný čin úverového podvodu. V konaní nebolo preukázané, že vedeli o tom, že predmetné zmenky nebudú zaisťovať existujúci obchodný vzťah, ale budú vystavené ako zabezpečovacie inštrumenty k fiktívnej kúpnej zmluve. Nebola preukázaná ich vedomosť o fiktívnych zmluvách medzi SPP a.s. a SEZOOZ GROUP a.s., z čoho vyplýva, že Union banka nemala vedomosť o fiktívnom obchode. Zo strany 842 vyplýva, že SPP vedela a tom, že zmluvy sú fiktívne - Union banka nekonala teda na škodu dlžníka.

Ďalej sa súd oboznámil s trestným stíhaním vedeným voči S. W., a to s obžalobou pre trestný čin podvodu; s rozsudkom Krajského súdu v Ostrave sp. zn. 3557/2003 a zrušujúcim rozsudkom Vrchného soudu v Olomouci sp. zn. 2To 65/2006 a zistil, že trestné stíhanie sa vedie pre trestný čin zneužívania

informácií v obchodnom styku a poškodovanie veriteľa a nesúvisí s predmetným obchodnoprávnym sporom.

Súd ďalej vykonal oboznamovanie so svedeckou výpoveďou S. W.. Z notárskeho zápisu z 8.11.1999, N 947/99, Nz 892/99 notára JUDr. Jozefa Kawuloka vyplýva, že menovaný pred týmto notárom vyhlásil, že v auguste 1988 prišiel do Union banky "s možnosťou prefinancovania obchodu s SPP" a jednou z možností prefinancovania, na ktorej sa dohodol s p. V. z UB, bol odkup zmeniek SPP, vystavených v prospech SEZOOZ GROUP a.s.. Na schôdzke zúčastnených (C., V., E., W.Í.) v septembri sa hovorilo o ekonomickej situácii SPP, o možnosti odkúpenia zmeniek, ich výške, výške diskontu a pod.

Krajský súd vo veci vrátenej na ďalšie konanie v intenciách zrušujúceho rozsudku NS SR z 19.6.2003, viazaný v zmysle § 243d O.s.p. právnym názorom dovolacieho súdu vykonával dokazovanie len s prihliadnutím na relatívne námietky žalovaného z 1. júna 1999, ktoré sa týkajú kauzálneho vzťahu žalovaného k firme SEZOOZ GROUP a.s. Všetín a v súvislosti s tým, či Union banka ako majiteľ zmenky pri nadobúdaní zmenky konala vedome na škodu dlžníka, teda, či prvý indosament mal abstraktné účinky. Súd konštatoval, že dôkazné bremeno zaťažuje žalovaného.

Po doplnení dokazovania potom krajský súd rozsudkom č.k. 37Zm 415/99-1686 z 19.12.2008 ponechal zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave č.k. 37Zm 415/99-41 zo 17.5.1999 v celom rozsahu v platnosti a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 20.502.703,- Sk, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám jeho právneho zástupcu.

Na základe odvolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 5Obo/80/2009-1839 z 9. decembra 2009 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. decembra 2008 č.k. 37Zm 415/99-1686 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia uviedol, že je nesporná dôvodnosť kauzálnych námietok žalovaného voči prvému majiteľovi zmeniek, sporné zostalo ich zachovanie po prvej indosácii voči Union banke, a.s., kde zákon zmenkový vyžaduje vedomé konanie na škodu dlžníka (žalovaného), pričom ale stačí aj úmysel nepriamy. V tomto smere však vytknuté pochybenie súd prvého stupňa neodstránil, dokazovanie nedoplnil a obmedzil sa v podstate na konštatovanie, že svedok W. nie je hodnoverným svedkom, preto jeho pôvodnej výpovedi neprikladal žiaden význam. Vyslovil názor, že nemožno spochybniť výpoveď svedka, ktorý je povinný vypovedať pravdu a nič nezamĺčovať, len z dôvodu neskoršieho spísania notárskej zápisnice, ktorá nie je dôkazným prostriedkom rovnakého významu. Ďalej uviedol, že záver súdu prvého stupňa odporuje aj rozsudku Vrchního soudu v Olomouci sp. zn. 6To 108/2008 z 18. júna 2009.

Vychádzajúc z judikatúry, od ktorej nemá dôvod sa odkloniť, sa odvolací súd stotožnil s právnym názorom žalovaného, že aj keď išlo o zmenky s doložkou "bez protestu", právnym dôsledkom tejto doložky je iba oslobodenie majiteľa od povinnosti nechať zmenku protestovať, ale nie vylúčenie aplikácie čl. I. § 20 ods. 1 zák. č. 191/50 Zb.. Za situácie, keď zmenky splatné 25. marca 1999 boli indosované 29. júla 2004, niet pochyb o tom, že zmenky boli indosované po uplynutí lehoty na protest, a preto nový majiteľ (žalobca) vstúpil do práv a povinností predchádzajúceho majiteľa (Union banka, a.s.) a dlžníkovi zostávajú zachované aj všetky námietky, ktoré mal voči predchádzajúcemu majiteľovi zmeniek pred protestom alebo uplynutím lehoty k protestu. Za dôvodnú označil odvolací súd aj obranu žalovaného, že sa súd prvého stupňa nezaoberal okolnosťami druhej indosácie predmetných zmeniek, ktoré žalovaný spochybňuje najmä z hľadiska oprávnenia konajúcich osôb. Ide pritom o otázku vecnej aktívnej legitímácie v tomto konaní, ktorej skúmanie nemožno odmietnuť s odkazom na koncentračnú zásadu. So zreteľom na uvedené uložil súdu prvého stupňa preskúmať, či novému majiteľovi svedčí vecná aktívna legitímácia, pretože rozhoduje o tom, či právo zo zmenky patrí novému majiteľovi. Pritom konštatoval, že táto otázka nemôže podliehať koncentrácii, keďže žalovaný ju logicky môže namietat' až po tom, ako došlo k indosácii zmenky počas konania po vydaní zmenkového platobného rozkazu.

Súd prvého stupňa po zrušení a vrátení veci doplnil dokazovanie čítaním rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.k. 35T 4/2003-9554 z 26.4.2012 a rozsudku Vrchního soudu v Olomouci č.k. 6To 48/2012-9638 z 13.12.2012, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To 4/2013 z 19.11.2013, zápisnice o výsluchu svedka D. J. z 25.11.2004, a to v intenciách zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9.12.2009 sp. zn. 5Obo/80/2009, viazaný v zmysle § 226 O.s.p. právnym názorom dovolacieho súdu a rozsudkom č.k. 37zm/415/99-2617 z 2. júla 2014 ponechal zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave č.k. 37zm/415/99-41 zo 17.5.1999 v platnosti v celom rozsahu a uviedol, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Súd vyslovil názor, že sa dlžníkovi spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť nepodarilo preukázať, že majiteľ zmenky nadobúdala zmenky s úmyslom znemožniť dlžníkovi použiť námietky, ku ktorým by bol inak oprávnený. Poukázal na odôvodnenie uznesenia Vrchného štátného zastupiteľstva v Olomouci, pobočka v Ostravě, sp. zn. 4VZv 1/2001 z 28.3.2002, v ktorom sa konštatuje (č.l. 27), že tu nie sú vierohodné dôkazy o vedomosti obvinených O.. C. I. O.. V. o fiktívnosti obchodného vzťahu medzi SPP a SG. V odôvodnení tohto uznesenia sa ďalej uvádza, že v konaní pred súdom Slovenskej republiky svedkovia S. W.P. I. O.. O. E. vypovedali, že celý postup vymyslelo kolégium osôb O.. E., W.P., O.. C. I. O.. V., teda O.. C. a O.. V. mala byť známa fiktívnosť vzťahov medzi SPP a SG. V odôvodnení uznesenia sa však ďalej uvádza, že O.. E. a W. po začatí trestného stíhania orgánom činným v trestnom konaní nezopakovali toto tvrdenie, resp. O.. O. E. nevypovedal a S. W. vypovedal, že obvinení O.. C. a O.. V. o fiktívnosti zmlúv nevedeli.

Poukázal na výpoveď S. W. pred Okresným súdom vo Vsetíne dňa 16.3.2000 kde vypovedal, že sa jednalo o fiktívne zmluvy, tento postup sa dohodol v Union banke, a.s., o tom všetkom vedel pán C., postup vymyslelo kolégium v zložení C., V., W. I. E.. Len niekoľko dní po tejto výpovedi S. W. dňa 28.3.2000 pred notárkou JUDr. Danou Menclerovou prehlásil, že skutočnosť, že SPP a SEZOOZ GROUP a.s. spolu podpíšu fiktívne zmluvy, nikdy za prítomnosti zástupcov Union banky, a.s. nebola spomínaná, a postup vymyslený O.. C., O.. V., O. E. a ním, sa týkal výlučne mechanizmu financovania prostredníctvom odkupu zmeniek.

Z odôvodnenia rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.k. 35T 4/2003-9554 z 26.4.2012 (č.l. 12) vyplýva, že obžalovaný S. W. potvrdil, že Union banka, a.s. o dodávkach technológie nevedela, overovala hlavne bonitu SPP, nešlo o zabezpečovacie zmenky, ale o zmenky obchodné, ktoré Union banka kupovala. Potvrdil, že obchody s SPP boli pre ňu zaujímavé, keďže išlo o gigantický podnik.

Súd sa stotožnil s námietkou žalovaného, že závažnosť dôsledkov nepravdivej výpovede je v občianskoprávnom konaní a trestnom konaní pre osobu, ktorá sa jej dopúšťa rozdielna a že pri hodnotení pravdivosti jednotlivých výpovedí možno na tento následok prihliadať, avšak súd vzhľadom na závažné rozpory vo výpovediach S. W. a na skutočnosť, že s rozdielom niekoľkých dní svoju výpoveď úplne zmenil, pričom prehlásenie u notára dňa 28.3.2000 vykonal dobrovoľne, bez toho, že by bol povinný pred ním vypovedať, nepovažoval výpoveď S. W. zo dňa 16.3.2000 za dôkaz bezpečne preukazujúci, že Union banka pri nadobúdaní predmetných zmeniek konala na úkor dlžníka, teda žalovaného. Po vyhodnotení výpovedí svedkov súd dospel k záveru, že žalovanému sa ani svedeckými výpoveďami nepodarilo jednoznačne preukázať vedomosť Union banky, a.s. o fingovaných zmluvách. Súd zdôraznil, že ani jeden z účastníkov doplnenie dokazovania výsluchom ďalších svedkov, prípadne opätovným výsluchom svedkov už vypočutých, nenavrhol.

Dôkazom o vedomosti Union banky, a.s. o fiktívnych zmluvách uzavretých medzi žalovaným a spoločnosťou SEZOOZ GROUP podľa názoru súdu neboli ani určité stretnutia, rokovania, ktoré predchádzali samotnej indosácii zmeniek na Union banku, a.s., keď tento postup banky súd vzhľadom na zmenkovú sumu, ako aj odplatu, za ktorú boli zmenky indosované, nepovažoval za neobvyklý.

Krajský súd v odôvodnení ďalej uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení svojho rozsudku sp. zn. 2To 4/2013 z 19. novembra 2013 (č.l. 13) konštatoval, že osoby konajúce za Union banku, a.s. pri krokoch súvisiacich s odkúpením zmenky disponovali vedomosťou o skutočnom účele súhrnu úkonov, predchádzajúcich vystaveniu zmeniek a nasledujúcich po ňom, vrátane vytvárania vecne nepodloženého záväzku pre SPP. Konštatoval, že o vedomosti (personálne sprostredkovanej) UB o obchodnom vzťahu, ktorý bol formálne deklarovaný medzi SG a SPP, zodpovedá i poskytnutie eskontného úveru.

Krajský súd však konštatoval, že záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v odôvodnení jeho rozsudku sp. zn. 2To 4/2013 z 19. novembra 2013 nemá povahu žiadneho z rozhodnutí uvedených v § 135 O.s.p., a preto súd bol toho názoru, že v prejednávanej právnej veci nie je pre neho záväzný.

Žalovaný v súvislosti s ustanovením čl. I. § 20 zák. č. 191/50 Zb. a zachovaním námietok žalovaného, ktoré mal proti predchádzajúcemu majiteľovi zmeniek, proti súčasnému majiteľovi zmeniek, teda žalobcovi, poukázal na písomné podanie právneho zástupcu zo dňa 14.1.2008, v ktorom podľa jeho názoru sám právny zástupca uznáva, že Union banka mala vedomosť o podvodnom konaní voči SPP, teda potvrdil tú skutočnosť, že Union banka konala vedome na ujmu dlžníka.

V súvislosti s týmto vyjadrením žalovaného krajský súd uviedol, že právny zástupca spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED vo svojom písomnom podaní zo dňa 14.1.2008 v skutočnosti uviedol, že úmysel druhého remitenta (Union banka, a.s.) konať a urobiť čokoľvek na škodu dlžníka, teda žalovaného (SPP), sa žalovanému nepodarilo v priebehu celého doterajšieho konania preukázať. Ďalej uviedol, že STRODEN MANAGEMENT LIMITED sa nestal právnym nástupcom Union banky, a.s. a že nemá nič spoločné s podvodným konaním žalovaného s jeho zmluvným partnerom, ktorého si sám vybral a s ktorým uzatváral rôzne zmluvy, aj kauzálne zmluvy predchádzajúce zmenkám. Ďalej uviedol, že pri indosácii bol voči žalovanému dobromyseľný, a preto je ho potrebné oddeliť z dôvodov abstraktnosti zmenkových vzťahov od vzťahov, ktoré mal SEZOOZ GROUP a.s., resp. Union banka, a.s. so žalovaným.

Vzhľadom na uvedené, súd vyslovil názor, že obsah podania právneho zástupcu spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED vôbec nezodpovedá obsahu uvedenej námietky, ktorou sa žalovaný bránil na pojednávaní, konanom dňa 16.4.2014. Navyše zmluvným partnerom žalovaného nebola Union banka, a.s., ale SEZOOZ GROUP, a teda za podvodné označil právny zástupca spoločné konanie žalovaného a jeho zmluvného partnera, ktorým bola spoločnosť SEZOOZ GROUP a.s.

So zreteľom na uvedené dospel súd k záveru, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal ani po opätovnom dokazovaní spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť, že Union banka, a.s. pri prvej indosácii v zmysle čl. I. § 17 zák. č. 191/50 Zb. konala na škodu dlžníka, a preto dlžník nebol oprávnený voči nej uplatňovať námietky, ktoré mal proti prvému majiteľovi zmeniek a následne ani voči súčasnému majiteľovi, spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED, ktorá v zmysle čl. I. § 20 zák. č. 191/50 Zb., tak, ako to konštatoval Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Obo/80/2009 z 9. decembra 2009, vstúpila do práv a povinností predchádzajúceho majiteľa, Union banky, a.s.. Súd sa pritom stotožnil aj s názorom Vrchného štátného zastupiteľství v Olomouci, pobočka v Ostravě, vyjadreného v odôvodnení uznesenia sp. zn. 4VZv 1/2001 z 28.3.2002 (č.l. 29), že charakter konania na škodu dlžníka je vylúčený aj aktívnou účasťou SPP na konštrukcii celého obchodu.

Vzhľadom na uvedené súd nepovažoval námietky podané proti zmenkovému platobnému rozkazu vydanému Krajským súdom v Bratislave pod č.k. 37Zm 415/99-41 zo 17.5.1999 za dôvodné.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 151 ods. 3 O.s.p. tak, že vzhľadom na zložitnosť prípadu o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Na základe odvolania žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací uznesením sp.zn. 5Obo/38/2014 z 30. marca 2015 rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 2.júla 2014 č.k. 37Zm/415/1999-2617 zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa neobsahuje presvedčivé a riadne odôvodnenie aké vyžaduje judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky a ust. § 157 ods. 2 OSP teda, že odvolacia námietka žalovaného je dôvodná. Vytkol súdu prvého stupňa, že v napadnutom rozsudku nedáva odpovede na všetky právne skutkovo relevantné otázky.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa dôsledne neriadil závermi dovolacieho a odvolacieho súdu, konštatoval bez zopakovania nariadeného dokazovania opätovným výsluchom svedka W. smerujúcim k odstráneniu rozporu výpovede svedka W. pred Okresným súdom vo Vsetíne s jeho prehlásením z 28.3.2000 na čl. 343 a bez doplnenie dokazovania zameraného na zisťovanie priameho či nepriameho úmyslu UNION banky a.s. pri prvej indosácii zmeniek konať na škodu žalovaného, že nebola zistená vedomosť UNION banky o fingovaných zmluvách. Toto konštatovanie bolo ako aj v predchádzajúcom rozhodnutí súdu prvého stupňa predčasné a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Ďalej vytýkal súdu prvého stupňa, že nevyhodnotil riadne výpovede vypočutých svedkov tak jednotlivo ako aj vo vzájomných súvislostiach. Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa nedoplnil dokazovanie v smere v akom mu to uložil súd vyššieho stupňa a že riadne nevyhodnotil výpovede všetkých svedkov vykonané v priebehu súdneho konania je jeho konštatáciu uvedenú v napadnutom rozsudku o tom, že: „súd vzhľadom na závažné rozpory vo výpovediach S. W. a na skutočnosť, že s rozdielom niekoľkých dní svoju výpoveď úplne zmenil, pričom prehlásenie u notára dňa 28.3.2000 vykonal dobrovoľne,

bez toho, že by bol povinný pred ním vypovedať, nepovažoval výpoveď S. W. zo dňa 16.3.200 za dôkaz bezpečne preukazujúci, že Union banka pri nadobúdaní predmetných zmeniek konala na úkor dlžníka, teda žalovaného. Po vyhodnotení výpovedí svedkov súd dospel k záveru, že žalovanému sa ani svedeckými výpoveďami nepodarilo jednoznačne preukázať vedomosť Union banky, a.s. o fingovaných zmluvách.“, považoval za nesprávnu a predčasnú. V tomto smere odvolací súd opakovane poukázal na záver odvolacieho súdu uvedený v predchádzajúcom rozhodnutí o odvolaní žalovaného, že nemožno spochybniť výpoveď svedka W. vykonanú v rámci tohto súdneho konania dožiadaným súdom po poučení o jeho povinnosti nič nezamlčovať a vypovedať pravdu len z dôvodu jeho neskoršieho vyhlásenia spísaného vo forme notárskej zápisnice mimo súdneho konania (čo je listinný dôkaz, nie dôkaz výpovede svedka), pretože nejde o dôkazný prostriedok rovnakého významu.

Odvolací súd ďalej vytkol súdu prvého stupňa, že riadnym a procesne správnym postupom neoboznámil obsah výpovede svedka E.. T. uskutočnenú v trestnom konaní č.k. 35T/4/2003 vedenom na Krajskom súde v Ostrave vo veci obžalovaného W. a ani obsah výsluchu O.. J. uskutočneného v trestnom konaní, ktorých obsah mal pri svojom rozhodovaní vziať do úvahy. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa si tiež nepripojil na oboznámenie sa s ich obsahom trestné spisy z trestných konaní vedených proti obž. W. a obž. E.. Vyslovil názor, že z takto neúplne vykonaného dokazovania podľa odvolacieho súdu nie je možné posúdiť ako dospel súd prvého stupňa k záveru, že sa žalovanému nepodarilo preukázať bez akejkoľvek pochybnosti „že Union banka, a.s. pri prvej indosácii v zmysle čl. I. § 17 zák.č. 191/50 Zb. konala na škodu dlžníka“.

Odvolací súd taktiež považoval za nesprávne, že súd prvého stupňa neprihliadol pri zisťovaní skutkového stavu na zistenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2To/4/2013 z 19. novembra 2013, v ktorom bolo konštatované, že osoby konajúce za Union banku, a.s. pri krokoch súvisiacich s odkúpením zmenky disponovali vedomosťou o skutočnom účele súhrnu úkonov predchádzajúcich vystaveniu zmeniek a nasledujúcich po ňom, vrátane vytvárania vecne nepodloženého záväzku pre SPP. Konštatoval, že je síce pravdou, že podľa § 135 ods. 1, 2 OSP súd nie je viazaný odôvodnením rozhodnutia, len odsudzujúcim výrokom o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal. Uviedol, že treba zdôrazniť, že z výroku o vine je potom treba vychádzať ako z celku a brať do úvahy jeho právnu a skutkovú časť s tým, že rieši naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu konkrétnym konaním páchatel'a (R 22/1979). Z uvedeného vyplýva, že skutkovú časť právoplatného rozhodnutia v trestnom konaní mal súd prvého stupňa zobrať pri svojom rozhodovaní do úvahy. Je preto rozporuplné, keď súd prvého stupňa na druhej strane zobral do úvahy a stotožnil sa s pre neho nezáväzným názorom Vrchného štátného zastupiteľství v Olomoci, pobočka v Ostravě, vyjadreným v odôvodnení uznesenia sp.zn. 4VZv 1/2001 z 28.3.2002 (č.l. 29), že charakter konania na škodu dlžníka je vylúčený aj aktívnou účasťou SPP na konštrukcii celého obchodu.

Odvolací súd konštatoval, že bude potrebné, aby si súd prvého stupňa pripojil predmetné trestné spisy (obž. W., obž. E., obv. V., obv. C.) a oboznámil sa s obsahom výsluchov svedkov, obvinených či obžalovaných, a to k otázke priameho či nepriameho úmyslu UNION banky a.s. pri prvej indosácii, prečo vlastne k tejto indosácii v krátkom čase po vystavení zmeniek došlo, prečo boli zmenky ešte pred indosáciou (po ich vystavení) odovzdané UNION banke a.s. a či v čase prvej indosácie zmeniek mala UNION banka vedomosť o námietkach žalovaného (o nedostatku kauzy, o fingovanosti zmlúv) proti vystaveným zmenkám.

Odvolací súd tiež zistil, že súd prvého stupňa sa v rozpore s právnym názorom odvolacieho súdu vyjadreným v uznesení č.k. 5Obo/80/2009-1839 opätovne dôsledne nezaoberal okolnosťami druhej indosácie predmetných zmeniek, pri ktorej žalovaný spochybňuje oprávnenie konajúcich osôb a v tej súvislosti s jeho námietkou nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu. Je povinnosťou súdu v rámci meritórneho rozhodnutia vo veci samej preskúmať, či novému majiteľovi zmenky svedčí vecná aktívna legitimácia, pretože rozhoduje o tom, či právo zo zmenky patrí novému majiteľovi na základe indosácie a nie o práve zo zmenky voči pôvodnému žalobcovi, ktorý bol ako oprávnený zo zmenky uvedený vo vydanom zmenkovom platobnom rozkaze. Vyslovil názor, že táto otázka nepodlieha koncentrácii, keďže žalovaný ju logicky môže namietat' až po tom, ako došlo k indosácii zmenky počas konania po vydaní zmenkového platobného rozkazu. Odvolací súd preto dospel k záveru, že rozsudok je potrebné zrušiť pre rozpornosť i neúplnosť dôvodov.

Odvolačný súd uviedol, že pre súd prvého stupňa budú záväzné závery súdu vyššieho stupňa. Ďalej odvolací súd konštatoval, že po tom ako sa súd prvého stupňa vysporiada s námietkou nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu bude pre neho záväzný právny názor, že druhý indosament (na rad súčasného žalobcu) má v zmysle čl. I § 20 ZZŠ má len účinky obyčajného postúpenia (cesie), pretože predmetné zmenky splatné 25. marca 1999 boli druhý krát indosované 29. júla 2004, a preto niet pochyb o tom, že zmenky boli indosované po uplynutí lehoty na protest. Nový majiteľ zmeniek (žalobca) by tak vstúpil do práv a povinností predchádzajúceho majiteľa (UNION banka a.s.) a dlžníkovi by zostali zachované aj všetky námietky, ktoré mal voči predchádzajúcemu majiteľovi zmeniek pred protestom alebo uplynutím lehoty k protestu. Dôvodnosť kauzálnych námietok žalovaného voči prvému majiteľovi zmeniek by bola potom nesporná a sporné by zostalo ich zachovanie po prvej indosácii voči UNION banke a.s., kde zákon zmenkový vyžaduje vedomé konanie na škodu dlžníka (žalovaného), pričom postačuje aj úmysel nepriamy. Predmetné zmenky sú platné, boli vystavené ako zmenky zabezpečovacie vo vzťahu k fiktívnej zmluve o kúpe technologického zariadenia s kúpnu cenou vo výške 350 mil. Kč a teda, že predmetný zmenkový záväzok nemá za základ reálny obchodný (kauzálny) vzťah, pretože predmetná kúpna zmluva a všetky na ňu nadväzujúce zmluvy, resp. dodatky neboli urobené vážne, pretože mali zastierať iné konanie SPP, š.p. ako vystaviteľa zmeniek a SEZOOZ GROUP, a.s. ako ich prvého majiteľa. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že dôkazné bremeno o tom, že vznikol prípad zabezpečenia, teda, že zabezpečený dlh trvá a teda je možné ho uspokojiť zo zabezpečenia leží na žalobcovi.

Proti zrušujúcemu uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. marca 2015 podal dovolanie žalobca navrhujúc ho zrušiť a vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 2Obdo V 18/2015-2808 z 31. mája 2016 dovolanie žalobcu odmietol a rozhodol, že žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Žalovaný v ďalších písomných podaniach ako aj iných vyjadreniach na pojednávaniach, konaných po zrušení rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 2. júla 2014 č.k. 37Zm/415/1999-2617 poukázal na záväzný právny názor odvolacieho súdu, že predmetné zmenky sú platné, že boli vystavené ako zabezpečovacie k fiktívnej zmluve o kúpe technologického zariadenia s kúpnu cenou v sume 350.000.000,- Kč teda, že predmetný zmenkový záväzok nemá za základ reálny obchodný kauzálny vzťah a že kúpna zmluva a všetky na ňu nadväzujúce zmluvy, resp. dodatky neboli urobené vážne, pretože mali zastierať iné konanie SPP š.p. ako vystaviteľa zmeniek a SEZOOZ GROUP a.s. ako ich prvého majiteľa. Ďalej namietal opätovne nedostatok aktívnej legitímácie súčasného žalobcu. Spochybnil platnosť plných mocí udelených Ing. E. U., SKP Union banky a.s. v likvidácii dňa 26.7.2004 JUDr. Kamínovi na indosáciu zmeniek, keďže na udelených plných mociach chýba súhlas splnomocnenca k prevzatíu zastúpenia. V súvislosti s nedostatkom aktívnej legitímácie žalobcu ďalej žalovaný poukázal na plnú moc udelenú O.. E. U., O.. S. Q. zo dňa 20.07.2004, z ktorej je zrejmé, že mal v zmysle § 31 ods. 3 Obč. zák. konať spoločne s JUDr. Kamínom. Plnomocenstvo udelené O.. Q. ho splnomocňovalo na všetky úkony súvisiace s výkonom práv a plnením povinností splnomocniteľa ako postupiteľa z rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi splnomocniteľom a spoločnosťou žalobcu, teda STRODEN MANAGEMENT LIMITED. Poukázal na právny názor ustálený právnou teóriou, že plnú moc môže udeliť buď jednému splnomocnencovi alebo niekoľkým splnomocnencom pričom, ak nie je uvedené inak všetci musia vykonať obsahovo zhodný prejav vôle a iba také spoločné jednanie splnomocnencov je spojené s právnymi následkami zastúpenia. Namietal, že v danom prípade takýto postup splnomocnencov dodržaný nebol. Ďalej namietal absolútnu neplatnosť vzniku zmenkovej obligácie z dôvodu nedostatku tradície. Poukázal na to, že v danom prípade sa na základe výslovného znenia kúpnej zmluvy odovzdali zmenky zástupcovi UNION banky, O.. A. V., ktorý ich ihneď prevzal protokolom o odovzdaní a prevzatí zmeniek. Vyslovil názor, že nedodržanie zákonného postupu pri vydávaní zmenky a jej odovzdávaní remitentovi má za následok, že zmenka nebola vydaná ako cenný papier, z právneho hľadiska teda neexistuje, a to napriek tomu, že by formálne spĺňala všetky náležitosti ustanovené zákonom. V súvislosti s touto námietkou poukázal na výpoveď svedka S. W. dňa 12.10.2000 v konaní sp.zn. OVVS-524/10-2000/OÚV-170-2000 a svedka A. V. vypočutého pred súdom 25.10.1999. Ďalej poukázal na to, že nemožno sa domáhať zmenkového záväzku založeného na základe neplatného záväzku. Poukázal na to, že súdy vyriešili otázku neplatnosti zmlúv a úkonov na ne nadväzujúcich a preto záväzok z neplatnej zmluvy nenadobudne platnosť, ak sa utvrdí skriptúrnou obligáciou. Vyslovil názor, že neplatnosť zmluvy si súd musí všímať z úradnej moci. Mal v konaní súdom za preukázané, že Union banka konala vedome na ujmu dlžníka. Poukázal na výpoveď W., že Union banka v snahe získať pre seba majetkový

prospech, vymyslela celý tento podvodný obchod, o čom svedčia listinné dôkazy, keďže ešte pred podpísaním samotných zmeniek sa aktívne angažovali na správnosti a platnosti vyhotovenia zmeniek, aby nemali chybu. Ešte pred podpisom si ich nechala priniesť do svojho sídla o čom svedčí výpoveď C., prekontrolovala ich, pričom dobre vedela, že sa žiadna kauza k týmto zmenkám neviaže, jedná sa o podvod, pretože žiadne technologické zariadenie sa nemalo financovať ani odkupovať, sama aktívne konala pri prevzatí zmeniek a S. W. iba poslužil na to, aby boli indosované na jeho spoločnosť SEZOOS GROUP a.s., aby následne SPP ako žalovaný už nemohol činiť kauzálne námietky. Vyslovil názor, že v skutočnosti S. W. tak ako vypovedal a nič na tom nemení ani jeho zmena výpovede, vystupoval ako sprostredkovateľ a nikdy ani predmetné zmenky neprevzal. Poukázal na svedecké výpovede O. E. na pojednávaní dňa 25.10.1999 a S. W. zachytené v protokole zo 16.3.2000 spísanom na Okresnom súde vo Vsetíne, z ktorých vyplýva, že Union banka vedela aj to, že finančné prostriedky sa mali poskytnúť bez indosácie zmeniek, ktoré sa mali podľa výslovného znenia kúpnej zmluvy z 29.9.1998 uložiť v Union banke do úschovy. Ďalej uviedol, že pokiaľ išlo o nejaké plnenie, bolo to plnenie v súvislosti s inými transakciami o čom svedčí výpoveď S. W. zo dňa 12.10.2000. Opätovne poukazoval na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu (STRODEN MANAGEMENT LIMITED), ktorý sám konanie Union banky označil za podvodné. Ďalej namietal, že SPP od Union banky ani od SEZOOS GROUP neobdržala žiadne plnenie a žalobca toto tvrdenie ničím nepreukázal. Ďalej zdôraznil, že ani oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní neznamená, že škoda spôsobená nebola a že podozrivé osoby sa nedopustili konania, ktoré spôsobilo škodu poškodenému, a to či už úmyselne alebo z nedbanlivosti. Vytýkal súdu, že si zrejme neuvedomil tú skutočnosť, že obvinený v trestnom konaní, a to sa týka tak C., V. Č. W. môžu vypovedať aj nepravdivo a nemôžu byť za to postihnutí a naopak, ak S. W., C. vypovedali v občiansko-právnom konaní, ich výpoveď je postihnutá sankciou nepravdivej odpovede. Vyslovil názor, že na základe hodnotenia dôkazov v zmysle § 132 OSP môže civilný súd dospieť k záveru, že skutok, pre ktorý bol účastník civilného konania trestne stíhaný, v ktorom spočíva jeho protiprávne konanie, sa stal napriek tomu, že v trestnom konaní bol vyvodený záver, že tento skutok nebol preukázaný.

Žalobca vo svojich ďalších vyjadreniach uviedol, že skutočným účelom zmeniek nebola dodávka technologického zariadenia, bolo preukázané, že kúpnu zmluvu požadoval žalovaný (SPP), aby bolo možné do jeho účtovníctva zaviesť prijatie sumy od SG (z financií od UB). Bol to vzťah medzi SG a SPP. Uviedol, že trestné súdy s istotou zistili, že zmluvy neplnili zabezpečovaciu funkciu. Bolo preukázané, že UB o zmenkách vedela, súhlasili s ich odkupom, overili si ich platnosť a plnila výplatu kúpnej ceny za ne. Vyslovil názor, že nad všetky pochybnosti bolo skutočným účelom zmeniek poskytnutie úveru pre SPP a to formou ich odkúpenia. UB poznala skutočný účel zmeniek, ktorým bolo poskytnutie úveru pre SPP, poznala simulovaný účel zmeniek, dodávku technológie, skutočnosť, ktorú dokazujú tak rozhodnutie trestných súdov v ČR (KS Ostrava, Vrchný súd Olomouc v trestnej veci obž. W.) ako aj zistenie slovenských OČTK (str. 3 nepravoplatného rozsudku Špecializovaného trestného súdu zo dňa 3.3.2017 vo veci obž. E.. V súvislosti s námietkou chýbajúcich plnomocenstiev žalobca uviedol, že zmluvné zastúpenie predstavuje zloženú právnu skutočnosť, ktorá sa skladá z dohody o zastúpení (tzv. dohoda o plnomocenstve) a jednostranného právneho úkonu, ktorým je plnomocenstvo, ktorým splnomocnenec preukazuje tretím osobám len oprávnenie konať v mene a na účet splnomocniteľa a obsah jeho zmluvného vzťahu s ním. Poukázal na rozsudok NS ČR z 3.1.2002 sp.zn. 22Cdo 870/2000. Za nedôvodnú označil aj námietku neplatnosti právneho úkonu z dôvodu nevykonanie úkonu spoločne s Ing. Q.. Uviedol, že kolektívne plnomocenstvo založené podľa § 31 ods. 3 Obč. zák. je, keď na jednej a tej istej listine sú splnomocnené viaceré osoby. Uviedol, že kolektívne plnomocenstvo je osobitým druhom plnej moci, ktoré v danom prípade udelené nebolo. Poukázal ďalej na to, že o povolení vstupu žalobcu do konania na základe vykonanej druhej indosácie zmeniek rozhodol krajský súd na základe posúdenia zákonných podmienok. Zdôraznil, že skutočnosť, že zmenky sú platné vyplýva snáď zo všetkých zistení súdov konajúcich ohľadom predmetnej veci a keďže platnosť zmeniek nebola napádaná v námietkach tak z dôvodu koncentračnej zásady o ich platnosti niet pochyb. Vyslovil nesúhlas s názorom odvolacieho súdu o zabezpečovacej povahe zmenky, nakoľko bolo dokázané, že žalovaný spoločne s SG kúpnu zmluvu len simulovali úkon, ktorý od začiatku nebol vyslovený vážne. Vyslovil názor, že kúpna zmluva vznikla len z dôvodu zavedenia zo strany SG preposlanej sumy úveru od UB do účtovníctva SPP. Skutočným účelom ako je dokázané orgánmi SR aj v ČR bolo získanie finančných prostriedkov od UB. Poukázal ďalej na to, že žalovaný zmenky dokonca odovzdal UB, a zo strany SPP bolo vykonané O.. D. C. prehlásenie, že SPP uznáva svoj záväzok zo zmeniek a UB akceptuje ako veriteľa s tým, že zmenky budú v deň splatnosti efektívne zaplatené v českých korunách. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že nie je preto možné prijať záver o tom, že UB mohla v čase indosovania konať na škodu SPP, keď konala podľa vôle výstavcu zmenky (dližníka t.j. SPP). Uzavrel, že vedomé konanie

UB, či už priame alebo nepriame na škodu žalovaného nevyplýva zo žiadneho dôkazu v prebiehajúcom konaní. Už len samotná aktívna účasť SPP na konštrukcii celého obchodu, skutočnosť, že SPP bol iniciátorom celého obchodu vylučuje charakter konania na škodu SPP ako zmenkového dlžníka.

Podľa § 471 ods. 2 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) konania o zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Krajský súd v intenciách zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obo/38/2014 z 30. marca 2015 doplnil dokazovanie v zmysle § 129 OSP prečítaním obsahu zápisnice o výsluchu svedka D. J. zo dňa 25.11.2004 v trestnej veci vraždy C., ďalej výpovede D. T. v trestnom konaní vedenom Krajským súdom v Ostrave pod sp.zn. 35T/4/2003, ďalej čítaním rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp.zn. BB-3T 14/2012 z 3. marca 2017 vo veci obžalovaného O.. O. E., ďalej čítaním plných mocí udelených O.. E. U., SKP úpadcu Union banka a.s. „v likvidácii“ dňa 26.7.2004 JUDr. Václavovi Kamínovi za účelom indosácie zmeniek opatrených na rubovej strane overovacou doložkou notára č. 2614/98 zo 6.10.1998, č. 2613/98 zo 6.10.1998, č. 2612/98 zo dňa 6.10.1998, č. 2611/98 zo dňa 6.10.1998, č. 2610/98 zo dňa 6.10.1998. Krajský súd nevykonal ďalšie dôkazy uvedené v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 5Obo/38/2014 z 30. marca 2015 a ani iné ďalšie dôkazy, nakoľko právni zástupcovia obidvoch účastníkov vykonanie ďalších dôkazov nenavrhlí a ohľadom dôkazov uvedených v zrušujúcom uznesení zhodne uviedli, že po uplynutí takého dlhého obdobia nepovažujú za zmysluplné ani hospodárne ich vykonanie, výpovede by boli po tak dlhom čase skreslené a všetky podstatné rozhodnutia sú súčasťou spisu.

Vychádzajúc z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia zo dňa 30. marca 2015 sú pre krajský súd v zmysle § 226 OSP záväzný právne názory odvolacieho súdu a to, že predmetné zmenky sú platné, že boli vystavené ako zmenky zabezpečovacie vo vzťahu k fiktívnej zmluve o kúpe technologického zariadenia s kúpnu cenou vo výške 350 mil. Kč. a teda, že predmetný zmenkový záväzok mená za základ reálny obchodný (kauzálny) vzťah pretože predmetná kúpna zmluva a všetky na ňu nadväzujúce zmluvy resp. dodatky neboli urobené vážne, pretože mali zastierať iné konanie SPP, š.p. ako vystaviteľa zmeniek a SEZOOZ GROUP a.s. ako ich majiteľa.

Žalovaný namietal neplatnosť vzniku zmenkovej obligácie z dôvodu nedostatku tradície, pričom vyslovil názor, že táto námietka bola uplatnená riadne a včas a jej skutkové a právne vymedzenie je jednoznačné. Krajský súd poukazuje na záväzný právny názor dovolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení č.k. MOBdo V/8/2002-819 z 19.6.2003, v ktorom dovolací súd konštatoval, že nemôže prihliadať a zaoberať sa inými námietkami než tými, ktoré sú obsahom podania žalovaného zo dňa 1. júna 1999 (č.l. 42-47 spisu), pretože aj pre dovolacie konanie platí tzv. koncentračná zásada vyplývajúca z ustanovenia § 175 ods. 1, 2, 3 OSP. Dovolací súd po posúdení obsahu námietok konštatoval, že v tomto podaní žalovaný vôbec nenamietal, že by zo strany žalovaného nebolo došlo k uvedenému odovzdaniu zmeniek remitentovi SEZOOZ GROUP a.s. Všetín, a teda nenamietal ani vecnú legitímáciu žalobcu. Dovolací súd konštatoval ďalej, že žalovaný v týchto námietkach vôbec nenamietal ani porušenie zák.č. 600/1992 Zb. Vychádzajúc aj z názoru dovolacieho súdu sa súd už vzhľadom na tzv. koncentračnú zásadu námietkou neplatnosti zmenkovej obligácie pre nedostatok tradície nie je oprávnený zaoberať.

Žalovaný ďalej namietal nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobcu spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED tvrdiac jednak, že JUDr. Kamín konal na základe neplatnej plnej moci, keď neprijal zákonným spôsobom splnomocnenie od správkyne konkurznej podstaty za účelom indosácie zmeniek a ďalej z dôvodu, že nekonal spoločne s O.. S. Q. ako to vyžaduje ustanovenie § 31 ods. 3 Obč. zák.

Krajský súd sa s námietkami žalovaného, týkajúcimi sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, nestotožnil. Je pravdou, že plnomocenstvá udelené JUDr. Kamínovi neboli riadne zažurnalizované v spise ale boli v origináli založené v trezore Krajského súdu v Bratislave spolu s prvopismi predmetných zmeniek, toto administratívne pochybenie kancelárie súdu je však podľa názoru súdu, bez právneho významu z hľadiska existencie oprávnenia JUDr. Kamína indosovať predmetné zmenky v mene spoločnosti Union banka a.s. „v likvidácii“. Vychádzajúc z jednotlivých plných mocí udelených dňa 26.7.2004 JUDr. Kamínovi správkyňou konkurznej podstaty spoločnosti Union banka a.s. „v likvidácii“, mal súd za preukázané, že JUDr. Kamín bol oprávnený v mene tejto spoločnosti indosovať na

súčasného žalobcu zmenky opatrené na rubovej strane overovacou doložkou notára č. 2614/98 zo dňa 6.10.1998, č. 2613/98 zo dňa 6.10.1998, č. 2612/98 zo dňa 6.10.1998, č. 2611/98 zo dňa 6.10.1998 a č. 2610/98 zo dňa 6.10.1998, t.j. že bol oprávnený na súčasného žalobcu indosovať predmetné zmenky. Je pravdou, tak ako to namietal žalovaný, že jednotlivé plnomocenstvá neobsahujú súhlas splnomocnenca, t.j. JUDr. Kamína s prevzatím zastúpenia. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že v danom prípade právnym základom pre zastúpenie je dohoda o plnomocenstve uzatvorená v zmysle § 23 Obč. zák. Od dohody o plnomocenstve je potrebné odlišovať samotné plnomocenstvo udelené v zmysle § 31 Obč. zák., ktoré predstavuje jednostranný právny úkon, ktorým zastúpený dáva na vedomie tretím osobám, že zvolený zástupca je ho oprávnený zastupovať a v akom rozsahu Samotné plnomocenstvo iba osvedčuje existenciu dohody o plnomocenstve, z ktorej vyplýva oprávnenie zástupcu zastupovať zastúpeného. Vzhľadom na uvedené súd nepovažoval námietku žalovaného, že na plných mociach chýba súhlas splnomocnenca k prevzatiu zastúpenia, za právne významnú. Za dôvodnú nepovažoval krajský súd ani námietku žalovaného vyplývajúcu z tzv. kolektívneho plnomocenstva. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že ustanovenie § 31 ods. 3 Obč. zák. upravuje prípad, keď v jednej plnej moci je uvedených niekoľko zástupcov, pričom rozsah ich oprávnení bude totožný. V takom prípade je na uzatvorenie platného právneho úkonu potrebný spoločný prejav vôle všetkých zástupcov. V danom prípade nebolo udelené plnomocenstvo O.. Q. a JUDr. Kamínovi spoločne v zmysle § 31 ods. 3 veta druhá Obč. zák. ale boli im udelené dve samostatné plné moci, týkajúce sa rozdielnych úkonov. Súd sa preto stotožnil s názorom žalobcu, že pre platné indosovanie zmieniek nebol potrebný spoločný prejav vôle obidvoch zástupcov teda Ing. Q. a JUDr. Kamína. Navyše krajský súd poukazuje na názor vyslovený Najvyšším súdom Českej republiky v rozsudku sp.zn. 29Odo 459/2005 z 22.8.2006 a uznesení sp.zn. 29Cdo 2043/2008 z 24.2.2010, s ktorým sa stotožňuje, že dlžník zo zmenky nie je oprávnený skúmať oprávnenie osôb, ktoré za indosanta zmenku podpísali. Namietat materiálnu vadu podpisu je oprávnený iba ten, za koho bol podpis vykonaný. Z uvedeného vyplýva, že i keby za indosanta podpísala zmenku neoprávnená osoba, nič to nemení na záväzku zmenkového dlžníka. So zreteľom na uvedené mal súd existenciu aktívnej legitímácie súčasného žalobcu za bezpečne preukázanú.

Podľa čl. I § 17 ods. 1 zák.č. 191/50 Zb., kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Ak je žalovaný zo zmenky ten, koho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, možno majiteľovi robiť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom vždy.

Odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení z 30.3.2015 vyslovil pre súd prvého stupňa záväzný záver, že zmenky boli vystavené ako zmenky zabezpečovacie k fiktívnej zmluve o kúpe technologického zariadenia. Ďalej odvolací súd konštatoval, že dôvodnosť kauzálnych námietok žalovaného voči prvému majiteľovi zmieniek je nesporná, sporným je ich zachovanie po prvej indosácii voči Union banke a.s., kde zákon vyžaduje vedomé konanie na škodu dlžníka (žalovaného) pričom postačuje aj úmysel nepriamy. Dôkazné bremeno bezpečným spôsobom preukázať, že Union banka a.s. pri nadobúdaní zmenky konala vedome na škodu dlžníka zaťažuje žalovaného.

Odvolací súd v zrušujúcom uznesení vytkol súdu prvého stupňa, že neprihliadol na zistenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené v rozsudku sp.zn. 2To/4/2013 z 19. novembra 2013, v ktorom bolo konštatované, že osoby konajúce za UB pri krokoch súvisiacich s odkúpením zmenky disponovali vedomosťou o skutočnom účele súhrnu úkonov predchádzajúcich vystaveniu zmieniek a nasledujúcich po ňom, vrátane vytvárania vecne nepodloženého záväzku pre SPP. Súd pri posudzovaní otázky, či UB konala na škodu dlžníka teda žalovaného, neprihliadol na uvedené zistenie najvyššieho súdu, nakoľko sa stotožnil s názorom žalobcu, že svoje konštatovanie presvedčujúcim spôsobom neodôvodnil.

Súd neprihliadol ani na závery Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica uvedené v odôvodnení rozsudku sp.zn. BB-3T 14/2012 z 3. marca 2017, nakoľko rozsudok do dňa rozhodnutia súdu nebol právoplatný a súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že sa trestný súd pri posudzovaní konania UB na škodu osoby, ktorá je vystaviteľom zmieniek zaoberal okolnosťami prevyšujúcimi rámec trestného konania vo veci obžalovaného O.. O. E..

Samotná aktívna účasť osôb konajúcich za SPP na konštrukcii celého obchodu, skutočnosť, že SPP boli iniciátorom celého obchodu vylučuje podľa názoru súdu charakter konania na škodu SPP ako zmenkového dlžníka. Aktívna účasť osôb konajúcich za SPP bola preukázaná v predmetnom konaní a aj

špecializovaný trestný súd v odôvodnení rozsudku sp.zn. BB-3T 14/2012 z 3. marca 2017 konštatoval, že úmysel smerujúci k spôsobeniu škody SPP je jednoznačne potrebné konštatovať u osôb konajúcich pri dotknutých úkonoch za SPP a SG.

Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žalovaný, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno nepreukázal spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť, že pôvodný žalobca Union banka konal na škodu žalovaného. Za dôkaz o konaní Union banky na škodu dlžníka nepovažoval súd výpoveď svedka S. W., keď vo viacerých výpovediach v prípravnom konaní ako aj pred súdom, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Ostrave č.k. 35T/4/2003-9554 z 26.04.2012 vypovedal, že UB o uzatváraní fiktívnych zmlúv nevedela, skutočnosť, že UB nevedela o uzatváraní fiktívnych zmlúv potvrdil svedok aj pred notárom JUDr. Danou Menclerovou dňa 28.03.2000. Z obsahu ďalšej notárskej zápisnice zo dňa 08.11.1999 spísanej notárom JUDr. Jozefom Kawulokom vyplýva, že S. W. potvrdil, že predmetom stretnutí bolo ekonomická situácia SPP, možnosť odkúpenia zmeniek vystavených SPP, ich kvalita, odkúpenie, ktoré sa napokon aj realizovalo. S. W. teda ani v tomto vyhlásení nepotvrdil, že by banka vedela o fiktívnych zmluvách. Uvedený svedok S. W. do zápisnice spísanej na Okresnom súde vo Vsetíne ako súde dožiadanom, dňa 16. marca 2000 výslovne uviedol, že sa jednalo o zmluvy fiktívne, aby došlo k získaniu finančných prostriedkov od Union banky. Je pravdou, tak ako to konštatoval odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení, že S. W. bol povinný pred dožiadaným súdom vypovedať pravdu a nič nezamlčovať avšak súd jeho výpoveď s prihliadnutím na tak závažné rozdiely v jeho tvrdeniach, keď svedok W. sa vo veci vyjadril niekoľkokrát a nepotvrdil údaje z výsluchu pred dožiadaným súdom, nepovažoval za dôkaz preukazujúci spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť tvrdenia žalovaného, že UB pri nadobúdaní zmeniek konala na škodu dlžníka teda žalovaného. Konanie UB na škodu žalovaného podľa názoru súdu celkom bezpečným spôsobom nepotvrdil ani žiaden z ďalších v konaní vypočutých svedkov. So zreteľom na uvedené, t.j. nepreukázanie nadobudnutia zmeniek na škodu dlžníka a čl. I § 17 zák. č. 191/50 Zb. nebol súd oprávnený zaoberať sa voči ďalšiemu majiteľovi zmeniek kauzálnymi námietkami žalovaného a preto, ponechal zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave č.k. 37Zm/415/1999-41 zo 17.05.1999 v celom rozsahu v platnosti.

O náhrade trov konania vzhľadom na zložitosť veci rozhodol súd podľa § 151 ods. 3 OSP tak, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Bratislave, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

Z podania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované (§ 42 ods. 3 OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruj, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutia alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP).

Podľa § 205 ods. OSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz nebol uplatnené (§ 205a OSP),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.
- g) Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.